

An-72 Boogie Airport Cochstedt, Exit exit!

Hned jak jsem se dovědla o této akci, bylo mi jasné, že na náš F-AIR freestyle team nesmíme rozhodně chybět!

Objednala jsem tedy letadélko a naplánovala let do Cochstedtu!

Naděje den odletu, který jsem už dlouho očekávala. Bohužel díky počasí, které se nezdálo být zrovna VFR, nepodařilo se touto cestou na letiště dopravit. Takže podané letové plány i celníky v Benátech jsem ráno smutným hlasem musela odvolat.

Celý den byl pro mě utrpením, kdy jsem si představovala o co možná nejvíce přemýšlela. Večer už jsem byla z toho zoufalá a napadla mě ještě poslední možnost, jak se na místo dopravit. Zavolala jsem proto svému paraútlustickému kamarádovi (v pilotní slangy tzv. "trubkám vzduchem chlazeným") jestli by náhodou neměli ještě jedno místo v pozemním dopravním prostředku...

Náš přítel mě zachránil a tak už jsem druhý den v 5h ráno vesele vyskočila z postele, hodila na zemi svůj padák a přer nezbytnost a hurá do Cochstedtu. Po asi čtyřech hodinách spánku v autě jsme byli na místě!

Tady už na nás čekala tahle krájska!

Co nejdříve jsme se zaregistrovali a vyslechli si od místních organizátorů zdejší pravidla.

Pak přišlo na řadu přivítání!

Celá naše "skydive crew" byla v dokonalé euforii z tohoto božského stroje!

An-72 zepředu i zezadu.

Za chvíli už jsme se nejen my, ale i pilot (67) dalších, vrhli na věc!

Vážíchni lidé nastupují - do An-72 nemají - zpráve - letenku na zem!

A tak 70 parašutistů nastoupilo do letadla, zadní rampa se pomalu zavřela a už jsme pojížděli na vyčkávací bylo jen pilot malých okének, takže jsem skoro nic neviděla. Najednou piloti asi zmáčkli TAKE OFF -> ENTER, no a už jsme se rozjeli po dráze a za pilot vteřin jsme byli ve vzduchu a stoupali neuvěřitelnou rychlostí - tak, že jsme byli za necelých 7 minut ve výšce 4500m AGL. Vysazovací na kraji rampy dával po 3 vteřinách rukou signál a my jsme se při vysazovací rychlosti 250 km/h sypali ven! Oproti běžné vysazovací rychlosti (například klad turbolet L-410 okolo 140 km/h) to byl docela mazec!

Nedě se -ci, že jsem první -m seskoku nepropadla mrakem...

Po tom, co jsem si užila asi 70-ti vteřinových volných pádů a dala pilot freestylových figur v našem vzdušném prostoru, vynořila jsem se z mraku. Má obavy z tolika parašutistů najednou se vyplnily a po otevření - jsem na poslední chvíli zatáhla popruh ještě, neodbrážděného padáku, abych se vyhnula proti mě letícímu skydiverovi. Naštěstí zareagoval stejně rychle jako já a naše setkání - nemělo fatálních následků.

Počas - bylo opravdu na hraně a tak další starty trochu vážily, hlavně kvůli obláskosti nad letištěm a silným Poté co jsme se sebalili naše bezpečí, šli jsme znovu nahoru. To jsme ještě neviděli, že tenhle skok bude taky

Problém s jedním motorem způsobil nepoužitelnost letounu pro další skoky, na jeden motor u nás s námi nechtěli IAC

V očekávání, že další den bude motor "ready to jump" (slang parašutistický), strávili jsme ješitě noc s An-72.

Motor ale nikdo neopravil, no a tak se z An-72 boogie ržem stala An-2 boogie. A protože Andul máme doma hromadu, vyrazili jsme zpět.

Sponzor akce: Letecký Ákola

Foto: Peter Hádecký

Skydive crew: Rosina Kašáková, Petr Bednařík, Jana Herberová